

ПРИЦЕЛИ

ЗАПИСКИ ОТ ОБРЕЧЕНИЯ ГРАД

„Аз съм болен човек. . . Лош човек съм. Непривлекателен човек. Мисля, че ме боли черният дроб. Впрочем аз нищичко не разбирам от моята болест и не зная със сигурност какво ме боли. Не се лекувам и никога не съм се лекувал, макар че уважавам медицината и докторите.“ (Ф. М. Достоевски, „Записки от подземиято“).

Да, мрачният Достоевски е добро начало за моя дневник. Нали 10 години мислено го водех в себе си и едва сега се осмелявам да погледна цялата истина в очите (едва сега ми казаха част от тази истина) и да осъзная собствения си абсурд. Който е абсурд и на други 200 000 човешки същества. Все още живи. . .

Аз съм обречен човек.

Тази нощ моят Палач отново пусна газ. Малката ми стая за броени минути се превърна в газова камера. Бързо затворих прозореца, но напразно — задушливата миризма се промъква през невидимите пролуки (въпреки че специално уплътних и прозорците, и вратите), просмуква се през стъкла и стени и с грамадна ръка запушва носа и устата ми. Сякаш вижда как се задушавам и със сатанинско удоволствие прокаква пръст по гърлото ми и слиза все по-надолу, докато всичките ми вътрешности започнат да парят. Усещам ги, сякаш ги виждам на рентгенов апарат. Дори няма нужда лекаря да ми казва „Не дишай!“, за да стане снимката по-ясна, аз не мога да дишам, аз се опитвам да не дишам, но не издържам и поглъщам на дози смъртната си присъда.

Преди години си мислех че най-страшното нещо е земетресението, защото несигурно става единствено устойчивото в този свят — земята. Сега вече знам, че най-страшното е да не можеш да си поемеш въздух и да усещаш, че янова, което дишаш, те убива.

Не се страхувам от смъртта, но умирането продължава вече много дълго, вече 10 години. . .

Излъгах, вече се страхувам от смъртта, защото Палачът ми е избрал бавен и мъчителен начин за умъртвяване.

* * *

Днес съм отпаднал. Гадими се, а колежката повръща. Няма начин, осъмнахме в бяла мъгла. Боли ме стомахът с особената си характерна за последните няколко години болка, главата ми тежи, очите сълзят. Впрочем аз нищичко не разбирам от моята болест и не зная със сигурност какво ме боли. И лекарите са безсилни, те само ми казват причината — тайно преди години, днес — открито. Но си остават безсилни да ме лекуват. Ще си изрязвам от вестника данните за обгазяванията и ще ги лепя в дневника си, защото това е историята на моето заболяване, хрониката и на моята смърт.

* * *

Забелязвам, че не пиша дати на записките си. Няма смисъл, дните и нощите си приличат.

„Утро“ вече поставя името на града в каре — Русе като покойник. В такива дни ми се струва, че чета собствения си некролог. И некролозите на още 200 000 души. И некролозите на още нерожените, но вече обречени деца на тия 200 000 покойници. Животът в нас е мъртъв. . .

* * *

Записът отново идва.

Албена ТОДОРОВА